

[Pürschel.]

mark i dets ivrige Kæmpen for Afrustningens Fremme, saaledes som den fremmes ved Talerne i Genève. Det kan jo ikke nægtes, at det, som foregaar dernede, er et storpolitisk Spil, det kan heller ikke nægtes, at Danmark placeres i dette storpolitiske Spil, og det forekommer mig uomtvisteligt, at der hertil kan være knyttet Ulemper omtrent svarende til de Ulemper, der kan være knyttet til en Alliancepolitik, men uden nogen af de Fordele, der kan være knyttet til en saadan.

Dette har jeg villet fremføre ved denne Lejlighed, ikke fordi jeg tror, det vil have nogen som helst Virkning paa den højtærede Udenrigsminister i hans ideelle Stræben imod det høje Maal, han har sat sig, men kun fordi jeg gerne vil gøre opmærksom paa, at denne Stræben efter min Opfattelse ogsaa paa dette Punkt rummer en Risiko for det Land, hvis Minister han er.

Med Hensyn til den Krise, hvori vi befinder os, og hvori i særlig Grad Landbruget befinder sig, vil jeg gerne sige, at det staar for mig som værende af den allerstørste Vigtighed, at der naas et Resultat af de Forslag, der ligger paa Rigsdagens Bord, sigtende paa dette Forhold. Og naar jeg spørger mig selv, ud fra hvilke Synspunkter man saa skal se paa denne Sag, ja, saa kan det jo ikke være det Synspunkt, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal anlagde paa Industrikrisen i 1926—27.

Den Gang, husker jeg, var det første Raad, som blev givet fra den Side, dette: Bliv konkurrencedygtig. Hvorledes mon denne Formel vilde blive modtaget, hvis det ærede Medlem gik ud med den paa Landet nu? Jeg antager, at den vilde blive opfattet som en sviende Haan. Eller den anden af de Grundsaetninger, der blev fremført i den daværende Situation: Lad falde, hvad ikke kan staa — mon den vilde klinge synderligt bedre ude paa Landet i disse Tider? Jeg tror det ikke. Eller den tredje: Landbruget har selv vanskelige Tider og taaler ikke nye Byrder. Parallellen er ikke svær at drage til den nuværende Situation; alle maa erkende, at om end Landbrugskrisen er den haardeste og den, som i første Grad kalder paa Hjælp, saa er ogsaa de andre Erhverv meget vanskeligt stillede, og det vil være meget vanskeligt at paalægge det danske Samfund øjeblikkelige nye Byrder.

Nej, det er aabenbart ikke i Venstres gamle prøvede Teorier, saaledes som de kommer frem i disse Saetninger, at Frelsen skal søges. Det er aabenbart ej heller i

det ærede Medlems Hr. Madsen-Mygdals ofte gentagne Raad til det danske Landbrug: Producer, bliv ved at producere — et Raad, som jo i øvrigt er fulgt ikke blot af Partiet Venstre i dets Politik, men ogsaa af Socialdemokratiet og de Radikale i deres Husmandspolitik. Det er for øvrigt et Raad, som partimæssigt er en glimrende Forretning, derom er der ingen Tvivl, det medfører en fuldstændig Kaninavl af radikale og socialdemokratiske Stemmer paa Landet. Og dette er jo umaadelig betydningsfuldt; det har været dyrt, men det har været dejligt. Men afgørende kan det ikke være, det Synspunkt.

Jeg ser nu saaledes paa det, at det er denne Erhvervs politik — der altsaa gik ud paa at skabe stedse flere Husmandsbrug her i Landet, Brug, hvis eneste Erhvervs mulighed var den at producere stedse mere af det Flæsk, der skulde sendes ud paa et Marked, som i Forvejen var overfyldt —, det er denne Erhvervs politik, Demokratiet's største Indsats i dette Aarhundrede her i Landet, der, i Forbindelse med den doktrinære Frihandel har et Hovedansvar for, at vi erhvervsmæssigt staar saaledes, som vi gør det, at vi er, som „Politiken“ saa smagfuldt udtrykte det, en Bivogn til England.

Der har for nylig været en Mand herhjemme, som har et førsteangs Kendskab til disse Forhold, Statskonsulent Sørensen fra London; han var til Stede ved et Landbrugsmøde i Randers den 7. Oktober, tror jeg, og dér sagde Statskonsulenten — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til at citere det, det er ganske kort —:

„Det er de danske Slagtingers Størelse, der er afgørende for Prisen i England; vi har hovedkulds kastet 30 pCt. mere paa Markedet; det kan intet Marked tage og navnlig ikke dette Marked uden at blive slaaet i Stykker; vi har selv slaaet Prisen ned ved vore store Tilførsler.“

Det er altsaa en Mand, der maa antages at være særlig kyndig paa dette Omraade, som udtaler sig saaledes, og jeg ser ikke rettere end, at det i Virkeligheden er en Dom over den Erhvervs politik, der har

Rettelser.

Sp. 88, L. 7 f. o.: „Tillæg A. Sp. 88“, læs: Tillæg A. Sp. 2767.

— 223, L. 24—22 f. n.: „da den engelske . . . hilste den“, læs: den engelske Flaade, da den sejlede ud, hilste den tyske Flaade. . .